

Pigtrådens uldhandler

Åbenhjertig samtale med dansk pigtråds omstridte manager Erik Haaest, om spekulation, forførelse og småsvindleri i pigtrådsbranchen

af
Carsten Grolin

Erik Haaest – dansk pigtråds enfant terrible – er ikke nogen god reklame for sig selv. Siger han. Han kan være så forbasket ærlig, at det virker provokerende – og stik mod hensigten. Han er klar over, at han i nogen grad selv har været med til at bygge myten om sin egen toughness op, men siger også, at folk ikke forstår, hvornår han er ironisk, og hvornår han mener det, han siger.

Spørg rygtet – og spørg de mange af hans forhenværende journalister. Han er en bisse, siger de, en grov spekulant. Spørg hans orkestre. Han er en hård negl udadtil, men en god kammerat og reel forretningsmand, siger de.

Hvem vil ikke gerne være rig?

For et år siden var Erik Haaest, 30 år, født Hansen, og 12. generation af en fynsk gårdmandsslægt, journalist på et københavnsk dagblad. I dag fejrer han 1 års jubilæum som pigtrådsgrosserer og kan se tilbage på en pæn omsætning – 1.2 millioner kr. I dag har han sammen med det jyske bureau Bendix dannet Danmarks største impresario og public relations virksomhed, Bendix Booking – omsætning godt 3 millioner kr.

Han kører rundt i MG, drikker whiskysjusser, breder sig bag sit store skrivebord i et par smagfuldt møblerede kontorer på Gasværksvej med samtaleanlæg, fjernskriver og sekretærer. Og han slår i bordet, når han handler. Men rig er han ikke blevet. Selv om han offentligt har udtalt, at hans eneste ambition er at blive stenrig, inden han bliver 45.

Men det skulle nu tages med det tilhørende sarkastiske smil, som åbenbart ingen har opfatter, siger han.

Selvfølgelig vil jeg gerne være rig, hvem vil ikke det? Og det er lige meget, om det bliver som 32-35 eller 45-årig.

Erik Haaest skulle have været landmand, men hører til dem, der altid knækker skovle-

skafterne. Det blev ungdomsskole, realskole og studenterkursus i stedet. Og journalistik i 7 år, inden han den 30. juni 1964 besluttede sig til at starte for sig selv som free-lance journalist. Det blev til noget helt andet. Dagen efter fløj han til Jylland for at skrive kontrakt med den lille 7-årige harmonikaspiller Berit, som netop havde vundet en talentkonkurrence på Bakken.

- Selvfølgelig virkede det provokerende, da jeg sagde: "7-årig pige skal vælte verden". Jeg fik på puklen, ok. Verden står endnu, og Berit er blevet 8 år.

Siden kom andre solister og orkestre ind i billedet. "Ti Vi Ka' Li"-koncerterne blev arrangeret. De to første gav 8000 kr. 20 koncerter er det blevet til.

I dag har jeg Danmarks bedste popstald, hævder Haaest. Jeg mangler toppen ganske vist, men ingen af det nye Bendix Bookings orkestre hører til den bløde mellemvare.

Haaest er uden tvivl Danmarks hårdest angrebne popmand, og han kan ikke forstå hvorfor, eller rettere: Han har en anelse.

- Jeg mangler evnen til at arbejde ude i marken, siger han. Jeg kan ikke stå og slikke folk op og ned ad ryggen, hvis jeg er uenig med dem. Jeg synes selv, jeg er ærlig og konsekvent. Jeg siger ting, som er dårlig public relations for mig selv. Hvis min bror og jeg som drenge sagde nøjagtig det samme, var han en flink fyr ... jeg et dumt svin.

- Er popbranchen en gansterrede, som det og til antydes?

- Jeg ville have haft lettere ved at svare på det spørgsmål for en måned siden ... da ville jeg have sagt nej ... nu ved jeg ikke rigtig.

Jeg er sikker naiv – og det er ment på en positiv måde. Jeg troede, at der var den samme slags mennesker i forretningsverdenen i byen som på landet. Der hvor jeg kommer fra behøvede man ikke papirer. Brød man en aftale, var han en udskudt. Men det er selvfølgelig rigtigt, som en mand sagde til mig forleden, at man også derude ser hestene på tænderne, før man køber dem.

Gansterbande? Jeg tror ikke, der er nogen branche, der er intelligente nok til at svindle. Man kan klare sig igennem en kort tid på småplattenslageri, luskeri, bagtalelse ... men ikke værre end i den seriøse showbranche. Jeg tror den megen snak om råddenskab i pigtrådsbranchen skyldes, at det kræver større intelligens og flere penge at beskæftige sig med seriøs musik f.eks... så bliver råddenskaben skjult, men den findes også der.

I pigtrådsbranchen er det ikke de store firmaer, der svindler. Det er de små deltidsimpresariere, der er alfonser. Og kun på Sjælland. På den anden side Store Bælt er en impresario endnu en agtet mand.

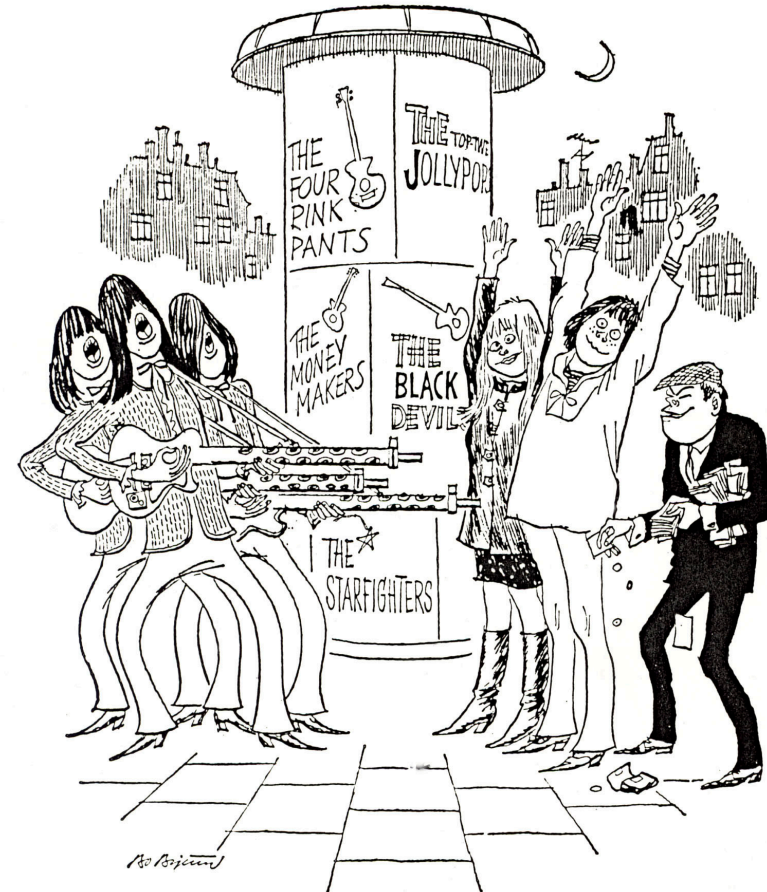
Vi forfører ingen

- Underholdningsbranchen anklages for spekulation?
- Jeg kender ikke nogen i hele verden, der ikke driver "spekulation". Det gør herreekviperingshandlerne også. Men man kan drive en ærlig eller uærlig spekulation. Jeg tror ikke, svindelreklame betaler sig. Der er penge i ærlighed – selv om de ærlige penge ruller langsommere ind.
- Men spekulation i folks dårlige smag?
- Hvad er folks gode smag? Jeg sælger mit blad BEAT i 70.000 eksemplarer hver anden uge og jeg er helt sikker på, at det ikke bliver købt hvis ikke de unge var interesseret i det.
- Er bladet godt?
- Jeg synes det. Vi bilder ikke folk noget ind, vi forfører dem ikke. Der er mindre forførelse i pigtråd end i det sødlnadne stads der regnes for "fin underholdning". Pigtråden giver de unge umiddelbar livsglæde, den "fine pop" ævler dem ind i et drømmeland. Der er ingen romantisering men en "cool" distance og en masse humor i pigtrådsmusikken. Pop'en knuger folk i deres pladdersentimentale følelser, pigtråden og folkesangen forløser dem.
- De har sagt, at De føler Dem som en slags ungdomsleder. Er det ikke lidt for smart?
- Jeg ved, folk griner ad mig, men jeg mener det, jeg har sagt. Mine orkestre kommer til mig med problemer – og glæder, og det tror jeg ikke, de gær til deres forældre.

Gode grise

- Så klapper De dem på skuldrene ... og tager deres penge?
 - Man kan ikke tage penge fra unge. De bruger kun penge til det der interesserer dem. Ikke for at prale. Men forældrene har tungen ud af halsen hele tiden for at stikke op mod naboerne med fjernsyn og mobil.
 - Hvor meget beregner De i provision for et orkester?
 - Brian Epstein siger 25% plus et venskab, jeg nøjes med 20% plus kammeratskab. Og jeg synes ikke tyve procent er meget. Der skal gøres et hårdt stykke arbejde bag kulisserne, og jeg gad se det firma, som ikke har et reklamebudget på 20 procent.
- Det er jo ikke gjort med at tage telefonen og afsætte et orkester. Jeg skal stå inde for, at orkestret virkelig er så godt, som jeg siger. Der bliver lavet nogle reklamenumre i pigtrådsbranchen – Peter Belli f.eks. er et af dem, og der bliver småfuppet. Det er en udbredt taktik at forstærke grupperne ved grammofonoptagelser. Someones har gjort det, og jeg kan ikke rigtig se hvorfor. De er et af de dygtigste orkestre herhjemme.
- Jo, den slags smånumre trives i bedste velgående, og kniven i ryggen fra sine kolleger kan man altid få. Men i denne, som alle andre grenecaf showbusiness kan man drive sin forretning på to måder. Forsøge at tjene mange penge meget hurtigt på numre, eller tjene mange penge langsomt på ærlighed. Jeg bruger, hvad enten man vil tro det eller ej, den sidste metode. Selv om jeg gerne står ved, hvad jeg engang har sagt: Jeg sælger pigtråd, som min far sælger grise og herreekviperingshandleren sokker. Men der findes også gode grise.

Oh, money, money...

I anledning af de københavnske ungdomsklubbers krigserklæring til de professionelle pop-arrangører udtaler pigtråds-impresarioen Erik Haaest: „Jeg arbejder ikke for ungdommen. Jeg har bestemt, at jeg vil være stenrig, inden jeg er 45.“

Samarbejdet mellem SBA og Erik Haaests Public Center er opløst. SBA overtager Erik Haarsts orkestre. Erik Haaest ønsker at koncentrere sig om et nyt blad "Bravo" og de hertil knyttede forretninger, såsom pladeklub og rejse-selskab

Ekstra Bladet d. 25. juni 1966